

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/60/2022
Identifikačné číslo spisu: 5918201615
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:5918201615.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. R. A., bývajúceho v A. R., J. XXX/XX, zastúpeného IURIDICA LEGAL s.r.o., so sídlom v Martine, Jilemnického 30, IČO: 47 256 532, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Juraj Gallo, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, IČO: 00 151 866, o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/22/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. októbra 2021 sp. zn. 6Co/92/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej voči žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. apríla 2019 č. k. 3C/22/2018-220 žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súdny úradník prvoinštančného súdu po právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Žalobca si žalobou uplatnil voči žalovanej nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2 760 eur podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, spôsobenej nezákonným rozhodnutím správneho orgánu (a to rozhodnutím Okresného riaditeľstva policajného zboru v Ružomberku, Okresného dopravného inšpektorátu z 05. mája 2017 č. W. v spojení s rozhodnutím Krajského riaditeľstva policajného zboru v W., Krajského dopravného inšpektorátu z 19. júla 2017 č. H., vydaným v priestupkovom konaní, ktoré bolo neskôr zrušené rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 10. januára 2018, sp. zn. 27Sa/10/2017). Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti v tomto prípade je 1/ existencia nezákonného rozhodnutia, 2/ vznik škody (nemajetkovej ujmy) a 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou (nemajetkovou ujmov). Súd mal preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia, lebo uvedenými právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku a bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo na šesť mesiacov, ktorý žalobca v plnom rozsahu vykonal. Nezákonnosť a jednoznačné porušenie zákonov konštatoval v rámci odvolacieho konania Krajský súd v Žiline v rozhodnutí z 10.

januára 2018 sp. zn. 27Sa/10/2017 ako príslušný správny súd. Žalobca ale súdu nepreukázal existenciu nemajetkovej ujmy, ako ďalšiu (kumulatívnu) podmienku pre uplatnenie nároku na nemajetkovú ujmu podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca ju vymedzil „poukazom na nevyhnutnosť zmeny skladby svojich denných zvyklostí a spôsobov, a teda zmeny životného štýlu s dôrazom na skutočnosť, že je držiteľom preukazu osoby ťažko zdravotne postihnutej so sprievodcom, je držiteľom parkovacieho preukazu pre osobu s ťažkým zdravotným postihnutím bez časového obmedzenia, a teda bez možnosti individuálnej dopravy motorovým vozidlom nebol schopný samostatného pohybu, a to aj na banálne vzdialenosti či už cesta do obchodu, na poštu, na návštevu v rámci obce, musel obmedziť aj návštevu futbalových zápasov a šachových turnajov. Zabezpečenie alternatívy k samostatnej individuálnej doprave považoval za časovo náročnejšie za súčinnosti ďalších osôb. Žalobca tieto skutočnosti vyhodnotil ako zásah do práva na súkromie, obmedzenie jeho vlastníckeho práva, užívacieho práva". Podľa názoru súdu zmena životného štýlu, resp. zmena skladby denných činností a spôsobov sama o sebe nemusí mať za následok morálnu ujmu. Nebolo možné posúdiť, či došlo k zásahu do práva na súkromie žalobcu, nakoľko žalobca vôbec nepopísal svoju ujmu skutkovými okolnosťami, v čom nemajetková ujma mala spočívať. Zo samotnej žaloby nevyplýva, či a ako si žalobca zabezpečoval individuálnu prepravu, je ale podľa súdu nepochybné, že žalobca mal minimálne možnosť využiť iné alternatívy (napr. poskytovanie taxislužby), ich nedostupnosť, ani nedostatok peňažných prostriedkov však netvrdil. Len samotný odkaz na vysoký vek, zhoršený zdravotný stav ešte nezakladá záver o existencii vzniku nemajetkovej ujmy žalobcu. Z hľadiska kvality súd považoval využitie taxislužby komfortnejšie, než prípravu na riadenie vlastným vozidlom. Žalobca netvrdil nadmerný a neúnosný rozsah potreby zabezpečenia svojej prepravy. Z dôvodu neexistencie nemajetkovej ujmy už súd neskúmal ďalší predpoklad zodpovednosti (existenciu príčinnej súvislosti) a žalobu preto zamietol.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. mája 2020 sp. zn. 6Co/159/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP) a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení tiež uviedol: „Súd prvej inštancie tak vychádzal zo správneho právneho názoru, že existencia nezákonného rozhodnutia administratívneho orgánu a vykonanie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlo šesť mesiacov automaticky nezakladá nárok žalobcu na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a správne v tomto smere uzavrel, že žalobca dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, či vykonaním uloženého trestu vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené." Dodal s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. IV. ÚS 1/2012, I. ÚS 285/2018), že dôkazná povinnosť pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako aj kritériá pre určenie jej výšky, sťahujú výlučne poškodeného. Uviedol, že podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. „nečinnosť orgánu verejnej moci, či zbytočné prietahy v konaní či nezákonnosť rozhodnutia nepochybné znamenajú samé o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie, či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy." Nemajetková ujma sa určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného a jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy sa posudzuje vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako aj vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom uplatnení, a to podľa noriem súkromného práva. Žalobca nepreukázal tvrdenia, ktorými odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy. Z dôvodu hospodárnosti sa odvolací súd nezaoberal odvolacou argumentáciou žalobcu súvisiacou so skutočnosťami relevantnými pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Nestotožnil sa s námietkou žalobcu, že došlo k zásahu do jeho vlastníckeho práva uložením trestu, jeho vlastnícke právo zostalo zachované, keď mal možnosť požiadať rodinu, priateľov aby ho na aute odviezli. Zároveň poukázal na pasivitu žalobcu, ktorý nepožiadaval po vykonaní polovice trestu o jeho odpustenie. Odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu a na základe vykonaného dokazovania dospel k správne mu záveru, že je postačujúce zadosťučinenie vo forme konštatovania

porušenia práva.

3. Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 28. júla 2021 sp. zn. 9Cdo/230/2020 rozsudok Krajského súdu v Žiline z 27. mája 2020 sp. zn. 6Co/159/2019 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívalo v nekonzistentnej argumentácii odvolacieho súdu ohľadom odpovede na otázku, či žalobca (ne)preukázal existenciu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s označeným nezákonným rozhodnutím.

4. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. októbra 2021 sp. zn. 6Co/92/2021 potvrdil rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 3C/22/2018-220 z 18. apríla 2019 (§ 387 ods. 1 CSP), žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 453 ods. 3 CSP), lebo tieto jej nevznikli a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania (§ 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 453 ods. 3 CSP).

4.1. Odvolací súd skonštatoval, že sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštalácie, v jednotlivostiach na tieto poukazuje a v ďalšom sa preto primárne obmedzuje na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

4.2. Základným právnym rámcom pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 vety prvej zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. V súdnom prípade splnenie uvedeného zákonného predpokladu nebolo medzi sporovými stranami sporné. Ani odvolacia argumentácia žalobcu (logicky) voči predmetnému právneho záveru prvoinštančného súdu preto nesmerovala.

4.3. Ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. priznáva poškodenému aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy, a to za súčasného splnenia dvoch podmienok: 1. že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu, a 2. že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívny výpočetom, stanovuje kritéria, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je - vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru dovolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/232/2010 zo dňa 29.06.2011). V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu, na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodídlom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu,

či nezákonného rozhodnutia bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo.

5. Sporným z pohľadu odvolateľa je v danom prípade právny záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní splnenia zákonného predpokladu, existencie vzniknutej nemajetkovej ujmy u žalobcu. Žalobca teda vo svojom oprávnom prostriedku len nesúhlasil so skutkovými a právnymi závermi konajúceho súdu vo vzťahu k identickej argumentácii, tak ako ju prezentoval v rámci procesného útoku v priebehu prvoinštančného konania a de facto namietal, že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho požiadavkami. Odvolacie námietky žalobcu však odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, a to z nasledovných dôvodov: Z obsahu spisového materiálu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca sa v rámci svojho procesného útoku obmedzil len na tvrdenie existencie nemajetkovej ujmy, no na jej preukázanie už neprodukoval žiadne dôkazy. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že v posudzovanom prípade nebolo možné posúdiť, či došlo k zásahu do práva na súkromie žalobcu, nakoľko žalobca vôbec nepopísal svoju ujmu skutkovými okolnosťami, v čom ním tvrdená nemajetková ujma mala spočívať, vnútorné prežívanie zmeny v konkrétnom prípade, svoje pocity v zmenenej situácii. Žalobca len v spore tvrdil, že následkom nezákonného rozhodnutia správneho orgánu došlo u neho k strate možnosti využívať jemu patriace motorové vozidlo, ktoré bolo bežnou súčasťou jeho každodenného života, v dôsledku čoho musel zmeniť skladbu svojich denných zvyklostí a spôsobov a tým aj svoj životný štýl. Okrem toho žalobca tvrdil, že je držiteľom preukazu osoby ťažko zdravotne postihnutej so sprievodcom a je tiež držiteľom parkovacieho preukazu pre osobu TŽP bez časového obmedzenia a tiež, že je nie je schopný premiestňovať sa vozidlom hromadnej dopravy a železničnej dopravy z dôvodu ťažkej poruchy mobility, (citujúc všeobecné ustanovenia zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Žalobca v spore neuviedol skutkové okolnosti, akým spôsobom zabezpečoval svoju prepravu v zmenenej situácii (napr. obchod, pošta, návšteva v rámci obce, prípadne aj v rámci jeho sociálnych aktivít, t. j. futbalových zápasov, či šachových turnajov). Len tvrdil, že bez možnosti individuálnej dopravy osobným motorovým vozidlom, resp. bez pomoci tretej osoby nebol schopný samostatného pohybu a to aj na banálne vzdialenosti (cesta do obchodu, na poštu, na návštevu v rámci obce a pod.), a že zabezpečenie alternatívy k samostatnej individuálnej doprave je časovo náročnejšie a vyžaduje si súčinnosť ďalších osôb. Ďalej žalobca uviedol, že strata možnosti individuálnej dopravy je jedným z prejavov zásahu do práva na súkromie a obmedzenie jeho užívacieho práva. Bolo však potrebné, aby žalobca v rámci procesného útoku uviedol nielen vlastné tvrdenia o spornej skutočnosti, no na podporu mal aj navrhnúť/predložiť dôkazy, keďže žalobca jeho nárok v spore čo do základu aj výšky popieral. Súd prvej inštancie tak vychádzal zo správneho právneho názoru, že existencia nezákonného rozhodnutia administratívneho orgánu a vykonanie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlo šesť mesiacov automaticky nezakladá nárok žalobcu na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a správne v tomto smere uzavrel, že žalobca dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, či vykonaním uloženého trestu vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené. Vo vzťahu ku skúmaniu splnenia zákonom stanovených predpokladov vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konajúci súd dospel k správne záveru, že podanej žalobe v predmetnej časti nemožno vyhovieť, nakoľko ani vykonaným dokazovaním na základe označených dôkazov žalobca náležite nepreukázal existenciu, ani rozsah kvalifikovaných nepriaznivých následkov a ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. V tejto súvislosti je správny aj záver prvoinštančného súdu o tom, že žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia orgánu činného v priestupkovom konaní vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia správneho orgánu vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Odvolací súd vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov a rovnako Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. IV. ÚS 1/2012, I. ÚS 285/2018-18) poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy ako i kritérií pre

určenie jej výšky stíha výlučne poškodeného. Priznanie nemajetkovej ujmy nastupuje až v prípade, ak konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Následne sa nemajetková ujma určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného a jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy sa posudzuje vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako aj vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom uplatnení, a to podľa noriem súkromného práva.

6. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou odvolateľa, že pokiaľ mu bol administratívnym rozhodnutím uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo, došlo do zásahu jeho vlastníckeho práva. V danej súvislosti žalobca totiž opomína fakt, že jeho vlastnícke právo k motorovému vozidlu mu zostalo zachované. Je tak zrejmé, že okrem možností popísaných súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí žalobca mal aj možnosť požiadať príbuzných alebo priateľov, aby ho na jeho motorovom vozidle v predmetnom období v prípade potreby odviezli. Zároveň nemožno prehliadať ani pasivitu žalobcu po vykonaní polovice uloženého trestu zákazu činnosti, keď nepožiadaval správny orgán o odpustenie jeho zvyšku a vrátenie vodičského preukazu, hoci podľa jeho vlastných tvrdení využívanie motorového vozidla bolo bežnou súčasťou jeho života.

7. Odvolací súd uzavrel, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia, ktoré by odôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca v odvolaní len nesúhlasil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a namietal, že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho požiadavkami. Z dôvodu hospodárnosti konania sa odvolací súd bližšie nezaoberal odvolacou argumentáciou žalobcu súvisiacou so skutočnosťami relevantnými pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy. S prihliadnutím na konštatované nepreukázanie základu nároku, existencie nemajetkovej ujmy, by totiž bolo posudzovanie predmetnej argumentácie odvolateľa bez akéhokoľvek právneho významu pre jeho rozhodnutie.

8. Žalobcov odkaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/137/2008 z 18.02.2010 neobstojí. V označenom rozhodnutí totiž dovolací súd riešil spor o ochranu osobnosti a nárok navrhovateľky (sudkyne) na nemajetkovú ujmu podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K protiprávnemu zásahu do súkromia navrhovateľky, došlo tým, že kaním odporkyne boli v rozpore so zákonom zverejnené skutočnosti z jej súkromného života a tiež uverejnením jej fotografických snímok v týždenníku. Bez súhlasu navrhovateľky boli zverejnené tiež základné údaje o nej (meno, priezvisko, vek, funkcia, miesto pôsobenia, bydlisko, rodinný stav) ako aj meno a vek jej dcéry a boli zverejnené fotografie navrhovateľky a jej dcéry.

9. Odvolací súd dodáva, že i keď je zrejmé, že žalobcu (tak ako každú inú osobu) nezákonné rozhodnutie o priestupku a vykonanie uloženého trestu určitým spôsobom obmedzilo na jeho právach, takéto pocity sú pre každú osobu príznačné. Žalobca však v súdnej veci nepreukázal tvrdenia, ktorými odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy. Pokiaľ žalobca v rámci podaného vyjadrenia k zrušujúcemu rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR i ďalšieho vyjadrenia 04.10.2021 v štádiu odvolacieho konania predložil do spisu aj nové tvrdenia o ním vnímaných skutočnostiach, ktoré pred súdom prvej inštancie neprodukoval, odvolací tieto novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP a contrario nemohol pripustiť ako prípustný prostriedok procesného útoku.

10. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Namietal, že odvolací súd rozhodol formalisticky, svojvoľne (arbitrárne) bez toho, aby mal jeho výrok rozumný základ v obsahu spisu a poskytol rozumné vysvetlenie, prečo žalobca nesplnil predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy. Podľa dovolateľa boli splnené všetky predpoklady pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca preukázal. Z týchto dôvodov navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu alternatívne ho zmeniť a žalobe vyhovieť.

11. Žalovaná vo vyjadrení navrhla dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietnuť, keď sa stotožnila s

rozhodnutím odvolacieho súdu.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP nie je prípustné (§ 447 písm. c) CSP).

13. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

14. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14.2. Dovolateľ vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP vymedzil ako nedostatok rozhodnutia odvolacieho súdu založený na formalistickom prístupe, svojvôli (i arbitrárnosti), bez rozumného základu v obsahu spisu a bez poskytnutia vysvetlenia, prečo žalobca nespĺnil predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy. Podľa názoru dovolateľa boli splnené všetky predpoklady pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca preukázal.

14.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnomu názoru dospel najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

14.4. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Len náležité odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej authority k zabezpečeniu spravodlivosti.

15. Pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy, obdobne ako pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy; v prípade nemajetkovej ujmy musí byť, navyše, zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostačujúce.

16. Odvolací súd v reakcii na odvolacie námietky žalobcu skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil, teda aj s tým, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo neunesenie dôkazného bremena o existencii (vzniku) vážnej

nemajetkovej ujmy a jej výšky (intenzity).

16.1. Odvolací súd k potrebe preukázania vzniku nemajetkovej ujmy a jej výšky výslovne uviedol: „Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je - vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru dovolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp zn. 4Cdo/232/2010 zo dňa 29.06.2011). V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu, na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného.“ Ďalej skonštatoval, že : „Sporným z pohľadu odvolateľa je v danom prípade právny záver okresného súdu o nepreukázaní splnenia ďalšieho zákonného predpokladu - existencie vzniknutej nemajetkovej ujmy u žalobcu. Žalobca teda vo svojom opravnom prostriedku len nesúhlasil so skutkovými a právnymi závermi konajúceho súdu vo vzťahu k identickej argumentácii, tak ako ju prezentoval v rámci procesného útoku v priebehu prvoinštančného konania a de facto namietal, že okresný súd nerozhodol v súlade s jeho požiadavkami. ...Z obsahu spisového materiálu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca sa v rámci svojho procesného útoku obmedzil len na tvrdenie existencie nemajetkovej ujmy, no na jej preukázanie už neprodukoval žiadne dôkazy. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že v posudzovanom prípade nebolo možné posúdiť, či došlo k zásahu do práva na súkromie žalobcu, nakoľko žalobca vôbec nepopísal svoju ujmu skutkovými okolnosťami, v čom ním tvrdená nemajetková ujma mala spočívať, vnútorné prežívanie zmeny v konkrétnom prípade, svoje pocity v zmenenej situácii. Žalobca len v spore tvrdil, že následkom nezákonného rozhodnutia správneho orgánu došlo u neho k strate možnosti využívať jemu patriace motorové vozidlo, ktoré bolo bežnou súčasťou jeho každodenného života, v dôsledku čoho musel zmeniť skladbu svojich denných zvyklostí a spôsobov a tým aj svoj životný štýl. Okrem toho žalobca tvrdil, že je držiteľom preukazu osoby ťažko zdravotne postihnutej so sprievodcom a je tiež držiteľom parkovacieho preukazu pre osobu ŤZP bez časového obmedzenia a tiež, že je nie je schopný premiestňovať sa vozidlom hromadnej dopravy a železničnej dopravy z dôvodu ťažkej poruchy mobility, (citujúc všeobecné ustanovenia zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Žalobca v spore neuviedol skutkové okolnosti, akým spôsobom zabezpečoval svoju prepravu v zmenenej situácii (napr. obchod, pošta, návšteva v rámci obce, prípadne aj v rámci jeho sociálnych aktivít, t. j. futbalových zápasov, či šachových turnajov). Len tvrdil, že bez možnosti individuálnej dopravy osobným motorovým vozidlom, resp. bez pomoci tretej osoby nebol schopný samostatného pohybu, a to aj na banálne vzdialenosti (cesta do obchodu, na poštu, na návštevu v rámci obce a pod.) a že zabezpečenie alternatívy k samostatnej individuálnej doprave je časovo náročnejšie a vyžaduje si súčinnosť ďalších osôb. Ďalej žalobca uviedol, že strata možnosti individuálnej dopravy je jedným z prejavov zásahu do práva na súkromie a obmedzenie jeho užívacieho práva. Bolo však potrebné, aby žalobca v rámci procesného útoku uviedol nielen vlastné tvrdenia o spornej skutočnosti, no na podporu mal aj navrhnúť/predložiť dôkazy, keďže žalobca jeho nárok v spore čo do základu aj výšky popieral. ... Súd prvej inštancie tak vychádzal zo správneho právneho názoru, že existencia nezákonného rozhodnutia administratívneho orgánu a vykonanie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlo šesť mesiacov automaticky nezakladá nárok žalobcu na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a správne v tomto smere uzavrel, že žalobca dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, či vykonaním uloženého trestu vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené. Vo vzťahu ku skúmaniu splnenia zákonom stanovených predpokladov vzniku nároku na

náhradu nemajetkovej ujmy konajúci súd dospel k správne mu záveru, že podanej žalobe v predmetnej časti nemožno vyhovieť, nakoľko ani vykonaným dokazovaním na základe označených dôkazov žalobca náležite nepreukázal existenciu, ani rozsah kvalifikovaných nepriaznivých následkov, a ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. V tejto súvislosti je správny aj záver prvoinštančného súdu o tom, že žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať skutočnosť, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia orgánu činného v priestupkovom konaní vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať skutočnosť, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia správneho orgánu vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Odvolací súd vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov a rovnako Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. IV. ÚS 1/2012, I. ÚS 285/2018-18) poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy ako i kritérií pre určenie jej výšky stíha výlučne poškodeného. Ako už bolo konštatované vyššie v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. priznanie nemajetkovej ujmy nastupuje až v prípade, ak konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Následne sa nemajetková ujma určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného a jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy sa posudzuje vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako aj vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom uplatnení, a to podľa noriem súkromného práva." Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie vo vzťahu nároku uplatnenému žalobou (pozri body 6. až 14. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu, procesný stav v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a vyvodil z nich svoje právne názory, ktoré primerane vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie vyčerpávajúcym spôsobom, (s ktorým sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje - § 387 ods. 2 CSP), zodpovedal na relevantné právne otázky súvisiace s uplatneným nárokom žalobcu na nemajetkovú ujmu. Súd prvej inštancie sa najmä v odseku 11. odôvodnenia svojho rozhodnutia dôsledne vysporiadal s relevantnými tvrdeniami a dôkazmi žalobcu produkovanými v priebehu konania o zásahu do jednotlivých sfér jeho osobnosti a dospel aj s odkazom na judikatúru ústavného súdu i dovolacieho súdu k správne mu záveru o tom, že žalobca v tomto spore neunesol dôkazné bremeno. Zároveň odvolací súd dodal, že sa nestotožnil ani s argumentáciou odvolateľa, že pokiaľ mu bol administratívnym rozhodnutím uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo, došlo do zásahu jeho vlastníckeho práva. V danej súvislosti žalobca totiž opomína fakt, že jeho vlastnícke právo k motorovému vozidlu mu zostalo zachované. Je tak zrejmé, že okrem možností popísaných okresným súdom v napadnutom rozhodnutí žalobca mal aj možnosť požiadať príbuzných alebo priateľov, aby ho na jeho motorovom vozidle v predmetnom období v prípade potreby odviezli. Zároveň nemožno prehliadať ani pasivitu žalobcu po vykonaní polovice uloženého trestu zákazu činnosti, keď nepožiadal správny orgán o odpustenie jeho zvyšku a vrátenie vodičského preukazu, hoci podľa jeho vlastných tvrdení využívanie motorového vozidla bolo bežnou súčasťou jeho života. Správnosťou právneho posúdenia veci sa dovolací súd pri dovolacom dôvode v zmysle § 420 písm. f) CSP nemal možnosť zaoberať (viď bod 17 a 17.1 nižšie).

16.2. V danom prípade súdy z dôvodu neunesenia dôkazného bremena o vzniku nemajetkovej ujmy a jej výšky (intenzity) žalobu zamietli. Dovolateľ so záverom súdov o neunesení dôkazného bremena nesúhlasil. Nie každé pochybenie orgánu verejnej moci, ktoré by mohlo zakladať nárok na náhradu škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu, musí dosiahnuť aj intenzitu zásahu do niektorého z práv a zo slobôd garantovaných ústavou či medzinárodnou zmluvou. Dovolací súd poznamenáva, že dôkazné bremeno je inštitútom práva procesného, pretože je nerozlučne spojené s civilným sporovým konaním a prejavuje sa vo výsledku sporu. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku náležite uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, čo malo v danej veci za následok zamietnutie žaloby. Posúdenie otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom-ktorom spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade (v každom jednotlivom civilnom sporovom konaní) na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych a v iných prípadoch sa spravidla už nevyskytujúcich skutkových okolnostiach, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Pri

hodnotení dôkazov nemožno odvolaciemu súdu vyčítať pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, ktoré žalobca namieta v dovolaní (porovnaj napr. sp. zn. 5Cdo/328/2012, 8Cdo/140/2018). Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti, ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

16.3. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúci súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2018, 3Cdo/94/2018, 6Cdo/69/2020, 9Cdo/209/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

17. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá (porovnaj R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/86/2020).

17.1. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti (či formálnosti) alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Napokon je potrebné uviesť i to, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Pokiaľ dovolateľ vyvodzujúč prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a namieta nepreskúmateľnosť žalobu zamietajúceho rozsudku odvolacieho súdu k tomu dovolací uvádza, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o zamietnutí žaloby; odvolací súd konštatoval správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, správnosť na vec ním aplikovaných právnych noriem. Správnosťou právneho posúdenia veci sa dovolací súd pri dovolacom dôvode v zmysle § 420 písm. f) CSP nemal možnosť zaoberať.

18. Dovolanie žalobcu za takejto situácie nebolo procesne prípustné (§ 420 písm. f) CSP), lebo v ňom nebolo opodstatnene namietnuté, že súd (odvolací) nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené bolo dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietnuté (§ 447 písm. c) CSP).

19. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniť žalobca (§ 256 ods. 1 CSP), žalovanej žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.